

Matjaž Zupančič

# Hodnik

DRAMA

## OSEBE:

**Dorian**

**Adrian**

**Nena**

**Tamala**

**Kišta**

**Nikson**

**Jana**

**Max**

*Hodnik, obdan z vrati.*

***Opomba:***

***Zgodba in osebe v tej igri so izmišljeni. Vsaka podobnost s televizijsko oddajo »Big brother« je zgolj naključna.***

## 1.

### *Vsi stojijo na hodniku.*

MAX: Moje ime je Max. Vaša me ne zanimajo. Ne bom rekel, da sem vesel, da ste tukaj. Ker nimam nič proti vam. Lahko bi vam čestital, ker ste prišli tako daleč. Ampak vam ne bom. Veste, zakaj ne? Ker boste vsi razen enega na koncu te zgodbe isti pičkin dim, kakršen ste zdaj. Nekateri še vedno mislite, da je to igra. Navaden TV show. Ampak to je življenje. In tisti, ki bo to razumel, bo dobil vse. Samo eden bo zmagovalec. Ali zmagovalka, moje dame. Zdaj se bo začelo zares. Od zdaj naprej ni več privatnosti. Dobro me poslušajte. Odprli boste vrata in stopili noter. Kam? V novo življenje? Mogoče. Če boste zmagali. Če boste zdržali. To je odvisno samo od vas, pizda. Kaj gledate? Jaz se ne pretvarjam. Če se boste pretvarjali, ste odjebali. Ta oddaja ima en sam zakon. Da se ne pretvarjaš. Da si to, kar si. Da se obnašate tako, kot bi bili sami. Pa čeprav vas gleda vsa zajebana država. No, še nekaj je. Še nekaj več je. Bit moraš tak, da si gledalcem všeč. Da folk glasuje zate, jebemomater. Ampak zdaj boste vprašali: kako naj bom tak, kakršen sem, všeč vsem drugim? To, vidite, je pa zafukana umetnost. Zato bo zmagovalec samo eden. Grob sem, ja. Da boste razumeli, da tukaj ni heca. Ker vem, da razumete ta jezik. Ker vem, da ste prišli s ceste. Tukaj gre zares. Podpisali ste pogodbe. Ampak ne gre za kurčev kos papirja. Gre za več. Nekaj vam bom povedal. Nekoč sem bil tudi jaz takšna nula, kot ste vi. Vi ste nule. Vse vem o vas. Ampak danes sem jaz Complex Trade. Ne tisti klovni, ki jih vidite na TV-ju. Jaz sem duša te zafukane korporacije. Jaz sem duša te oddaje. Zato bodite dobri. Ne bo vam žal. Ne mi zjebat največjega TV hita zadnjih petdeset let. In potem bodo sanje vaše. Meni je vseeno, kaj hočete. Denar. Če zmagate, ga boste imeli toliko kot jaz, pizda. Mogoče tudi več. To je edino, kar me moti. Ampak sem pošten. Samo če hočete zmagat, boste najprej jedli lasten drek. Pred kamero. To je poštena tekma. Slava? Jaz tega ne razumem, ampak mogoče je za koga od vas to tisto. Da vas vsi poznajo. Da vsi govorijo o

vas. Ali pa ste samo majčkeni ekshibicionistki. Tudi kakšen tak je med vami. Ki ga rad pokaže v družbi. Ampak to me ne briga. Samo da se ne boste preveč zanašali na to. Tukaj je psiha tista, ki zmaguje. Karizma. Odkritost. To ni kakšen zajeban pornič. Pravila poznate. Zaprti ste v tem stanovanju; dokler se zadeva ne konča, ne morete ven. Vsi stiki z zunanjim svetom so prepovedani. Vse kar počnete, se snema in se lahko predvaja. Gledanost se meri sproti. Publika glasuje za vsakega od vas. Kdor dobi največ glasov, zmaga. Nasilje je prepovedano. Kdor to prekrši, bo izločen. Če kdo zboli, bo prav tako izločen. Zdaj se bo igra začela. Kdaj se bo končala, ne ve nobeden izmed vas. Lahko traja dva dni. Lahko dva meseca. Lahko dve leti, mater vam. Dokler vas bodo hoteli gledat, boste tukaj notri. In dalj kot boste tukaj, večja bo nagrada. Če kdo ne bo mogel več, lahko seveda odstopi. Mirno lahko gre. Tam na tistih vratih je zvonec. Tisti rdeči gumb. Samo pozvonit je treba. Ampak potem nikoli več ne bo prišel nazaj. In jaz ga bom, zajebanega luzerja, lastnoročno ruknil na asfalt. Je to jasno? To je tudi igra vzdržljivosti. Če vsi odstopite, zmaga tisti, ki zdrži najdlje. Potem glasovi ne štejejo. **Tišina.** Je pa še ena stvar, ki je ne veste. V vseh prostorih so kamere, to veste. Počnite vse, kar bi počeli, če bi bili sami. Navezujte stike. Ne poznate se. Zdaj je priložnost, da se spoznate. Vsak stik šteje. Ampak to ni vse. Tukaj, kjer zdaj stojimo, je hodnik. To je pa vrhunec. Hodnik je moj izum. Moj dodatek k tej zajebani igri. Hodnik pripada samo vam. Tukaj ni kamer. Genialno, kaj? Tega niste pričakovali. To nam bo olajšalo življenje, ste pomislili. Ko bo pretežko, se bomo umaknili na hodnik, si mislite. Ampak to ne bo za vas nobena odrešitev. Prekleli boste ta hodnik. Kajti hodnik vas bo provociral. Da bi se skrivali. Da bi se pretvarjali. Da bi igrali dvojno igro. In če boste nasedli, je z vami konec. To je moj domislek, moj genialen domislek. Njegove globine ne razumete, mater vam, ampak nekoč jo boste. **Tišina.** Zdaj bomo začeli. Živite in čakajte na moj prihod. Jaz sem od zdaj naprej vaša usoda. Vaš edini stik s svetom. Včasih vas bom obiskal. Jaz vam bom sporočil, kdaj je konec. Pojavil se bom na koncu hodnika in vam prinesel odrešitev. Za enega bom angel, za druge bom hudič. Eden bo ostal z mano; ostali pa boste šli nazaj tja, kamor spadate. V govno sivo vsakdanje. Nič ne bo šlo z vami. Nič glamurja, ljubčki. Samo drek, ki ga boste

---

požrli tukaj. Zdaj pa pozor: bodite to kar ste, kajti če sem zelo direkten – to je tudi vse, kar imate. In potrudite se, da bo publika to spoznala! Ne glejte v kamere, najbolje bo, če pozabite na njih. In zdaj še en nasvet. Zelo iskreno. Zastonj vam ga dam, čeprav mi ne bi bilo treba. Torej: ko fukate, fukajte zase. A se razumemo? Za svoj užitek. In publika vas bo nagradila. To je enkrat ena. Uporablajte pamet, bodite simpatični. In ne zanašajte se preveč na hodnik. Kajti hodnik, dragi moji, bo vaš največji problem. Gremo, prenos se začneja!

***Zatemnitev.***

## 2.

*Tamala stoji na hodniku; Pride Nena.*

TAMALA: Hej.

NENA: Kaj počneš tukaj?

TAMALA: Pridi sem. Hitro.

NENA: Kaj šepetaš? Tukaj te nobeden ne sliši.

TAMALA: A misliš?

NENA: Poglej okrog sebe. A veš, kaj je to? En fin, zajeban bunker. Jaz bom po moje ves čas tukaj.

TAMALA: Tega ne smeš!

NENA: Moja stvar, kaj smem.

TAMALA: Imaš cigareto?

NENA: A čik hočeš?

TAMALA: Ja. Daj hitro.

NENA: Počasi. Počasi. Kje jih že imam?

TAMALA: Mudi se mi, slišiš?

NENA: Kam se ti mudi? Saj se je šele začelo.

TAMALA: A daš a ne daš?

NENA: Evo. Evo.

TAMALA: Ogenj?

NENA: Pa kaj je s tabo, Tamala? A si sploh kaj prinesla s sabo?

TAMALA: Saj drugače ne kadim, a veš.

NENA: Aha. Imaš krizo?

TAMALA: Imam problem.

NENA: Saj to mislim.

TAMALA: Problem imam!

NENA: Vsi ga imamo.

TAMALA: Če kadiš notri, ni dobro ...

NENA: Bulšit. Veš, koliko kadircev nas gleda?

TAMALA: A misliš?

NENA: Če ti rečem. Zdaj pa povej, kakšen problem imaš.

TAMALA: Brez veze.

NENA: Povej.

TAMALA: Ne morem ...

NENA: Kaj?

TAMALA: Saj veš.

NENA: Kaj vem?

TAMALA: Ne morem se ... a veš ...

NENA: Aja. Ne moreš se usrat.

TAMALA: Ja. A veš ... pred kamero ...

NENA: Ne moreš se usrat pred kamero.

TAMALA: A nehaš to ponavljat!?

NENA: Ampak zato tukaj gre. Če se ne moreš usrat pred kamero, potem pojdi domov. Ker to boš tukaj počela vsak dan najmanj enkrat. Če imaš normalno prebavo. Takšno ... približno normalno. To je še najmanj od vsega. Kako si sploh prilezla do sem?

TAMALA: Vse drugo lahko počnem. Res. Vse. Samo to pa ...

NENA: Moraš se malo sprostit. Drugače ne boš zdržala.

TAMALA: Saj se bom. Zato kadim. To pospešuje prebavo. Mogoče bo šlo potem ... lažje. Mogoče bo zdajle ... **Zaupljivo**. Lažje bom ... saj veš.

NENA: Vem kaj?

TAMALA: Lažje bom fukala pred kamero, ampak ... ampak serjem pa res ... težko.

NENA: Ti sploh nisi takšno nedolžno bitje, kot se delaš, kaj?

TAMALA: Ne, to je res tako intimna stvar ... sploh si nisem mislila ... Madona, najraje bi se kar tukaj, na hodniku ... *Obmolkne.*

NENA: A se hečeš? Pa kdo, misliš, bo potem pucal tvoj drek za tabo?

TAMALA: Nisem mislila resno.

NENA: Bolje zate, da nisi mislila resno. Saj se še prezračit ne da.

*Tišina.*

TAMALA: Ampak studio je ... velik.

NENA: No ja.

TAMALA: Celo stanovanje.

NENA: Imam raje svojega.

TAMALA: Ampak nimaš tako velikega.

NENA: Saj nas je sedem, jebenti!

TAMALA: Celo okna imamo.

NENA: Samo ne gledajo nikamor.

TAMALA: A res?

NENA: Res. Lahko pa tudi sama pogledaš, če mi ne verjameš. A ti sploh kaj gledaš okrog sebe?

TAMALA: Zdaj bom šla, mislim da bo ....Povej mi še nekaj ...

NENA: Kaj bi rada?

TAMALA: Ti lahko zaupam?

NENA: Prosim?!

TAMALA: Če ti lahko zaupam.

NENA: Pojdi noter, pa opravi svoje. Pa jej slive. Kakšna vprašanja so pa zdaj to?!

*Tamala gre noter. Prikaže se Jana.*

JANA: Kaj je hotela?

NENA: Čik.

JANA: Tamala je nevarna.

NENA: Zakaj?

JANA: Poznam tak tip ženske.

NENA: Saj je še otrok.

JANA: Ja. In to en zelo pokvarjen. Zunaj ne bi šla z njo niti na kavo.

NENA: Pretiravaš.

JANA: Če ti rečem.

NENA: No ja. Vsaj neumna ne izgleda.

JANA: Kaj hočeš reči s tem?

NENA: Daj no. Zjutraj si se dvajset minut tuširala.

JANA: Petnajst.

NENA: Pa petnajst, mater ti, v čem je razlika?

JANA: Razlika je v tem, da pretiravaš.

NENA: Veš kaj? Čez en teden boš imela kožo kot vidra.

JANA: Pa kaj mi hočeš povedat?

NENA: Hočem ti povedat, da lahko vsak v življenju kdaj za en kurc izgleda. Tudi ti.

JANA: Ne, če si v oddaji.

NENA: Kakšna oddaja. Saj sploh ne veš, koliko časa boš tukaj zaprta. To je življenje, pizda!

JANA: Življenje? Kaj pa potem delaš tukaj? Na tem hodniku?

NENA: Sem ... malo si ogledujem. Sploh pa, kaj te to briga!

JANA: No vidiš.

NENA: Hotela sem ti dat nasvet.

JANA: Veš kaj, pojdi noter pa počni to, kar misliš da je prav. In govori to, kar misliš da je prav. In nehaj tukaj težiti.

NENA: Kdo teži?

JANA: Ti. Ker sama ne veš, kaj bi rada.

NENA: OK. Rabim malo časa, OK?

***Tišina.***

JANA: Dobro. Lahko se kdaj dobiva tukaj, če hočeš. Da se malo pogovoriva.

Čisto na kratko. Za minutko. A hočeš?

NENA: Ne. Ne. Prav imaš. Delaj, kar hočeš. Ampak jaz ti bom direkt povedala, če mi boš šla na živce. Tam notri. V redu?

JANA: V redu. V redu.

NENA: Vsi hočemo zmagat. Tudi jaz. Keš rabim bolj kot ti. Ampak nočem, da nas imajo za idiote. Nobenega od nas. OK? Zato se nehaj nastavljat tako ...

JANA: Kako?

NENA: Na prvo žogo.

JANA: Pa kaj si ti domišljaš? Da lahko vsem težiš, kako naj se obnašajo?

NENA: Ne, samo na živce mi gre ...

JANA: Pa še groba si. Total groba. Težiš, ker si sama ne upaš. OK, ti nakladaj in se delaj pametno, jaz se bom pa tuširala. Bomo videli, kdo bo dobil več glasov.

***Tišina.***

NENA: Dobro. Dobro. Saj drugače si v redu.

JANA: Ti tudi. Samo ne mislit, da si bolj pametna od drugih.

NENA: Saj ne mislim. Ampak moramo si organizirat življenje, če hočemo preživet.

JANA: Ti si ga daj po svoje, jaz si ga bom po svoje. V redu?

NENA: Počni, kar hočeš.

***Tišina.***

JANA: Moški se zaenkrat držijo bolj zase. A veš, kaj se mi zdi?

NENA: Kaj?

JANA: Da se je eden že zakuril name.

NENA: To je v redu.

JANA: Ampak mi ni preveč všeč.

NENA: A se čudiš? Tako kot se zdaj obnašaš, si lahko všeč samo največjim idiotom. Oprosti, da ti to še enkrat povem.

JANA: Ti bi bila res rada pametna, kaj? Ampak izgledaš najbolj kurbiš od vseh.

NENA: Ja. Meni se ni treba zato tuširat dvajset minut.

JANA: Petnajst.

NENA: Dvajset.

JANA: Zdaj pa nehaj. To je stvar higiene.

NENA: Sicer je pa vse skupaj čisto vseeno. Izbire ni velike in enkrat bo treba začeti fukat. S komer koli. Brez tega nimaš šans. Odpadeš kot knof od gat.

JANA: Kaj pa čustva?

NENA: Prosim?!

JANA: Nič. Grem nazaj. *Tišina.* A si razumela, kaj je rekel Max? To s hodnikom, mislim?

NENA: Brez veze. Samo nakladanje.

JANA: Meni se ni zdelo.

NENA: Brez veze. Veš kaj je glavno? Da lahko ves čas manipulirajo. Tisti v montaži. Nikoli ne veš, kaj bo v programu. Lahko je vse, lahko ni nič.

JANA: Povej mi, zakaj si sploh prišla sem. A te je kdo silil?

NENA: Zato, ker je to najbolj idiotska zadeva na svetu. Lahko obogatiš, ne da bi v življenju znal kar koli. In jaz rabim denar. In ... nimam nobenega drugega talenta, da ga dobim. Če drugi mislijo, da sem za to ... naj bo. V življenju sem že itak počela vse.

JANA: Vse?

NENA: No ja. Skoraj vse.

JANA: To je bilo pa iskreno. Jaz pa ...

NENA: Povej.

JANA: Jaz sem pa tako srečna, da sem izbrana. Vse mi pomeni, da sem tukaj. Ne vem, kako naj to povem. A me razumeš?

NENA: Ne.

JANA: Kot da zdaj ni več vseeno, da živim.

NENA: Pizda, si naložila.

JANA: Samo povem. Zakaj takoj postaneš groba?

NENA: Ne pozabit tega ponovit ... tam notri. Ti bojo zrasle šanse.

JANA: Daj umiri se že enkrat. Pa kaj ti je?

NENA: Oprosti. Zoprna sen.

JANA: A veš, da si res.

***Tišina.***

NENA *z drugim tonom, sveže*: A veš, da imam sina?

JANA: Otroka imaš?

NENA: Ja. Devet let bo. ***Tišina.*** Samo me ne gleda.

JANA: Kako veš?

NENA: Kaj, kako vem. Če ne bi vedela, ne bi rekla. Kaj težiš?

JANA: Samo vprašala sem ...

NENA: Težiš brez veze. Pa še smrčiš, a ti je to že kdo povedal?

JANA: Kako ti je že ime?

***Zatemnitev.***

## 3.

*Adrian, Dorian, Nikson in Kišta na hodniku.*

NIKSON: Daj, zapri vrata.

KIŠTA: Saj so zaprta.

NIKSON: V redu. Zdaj vam bom nekaj povedal.

DORIAN: Skrivnost?

NIKSON: Ja. Mene v resnici kličejo ... Nikson.

ADRIAN: A daj no mir. Zgledaš pa kot Reagan v zadnji fazi alzheimerja.

NIKSON: Jebi se. To je moj psevdonim. Tukaj na hodniku sem Nikson. Za publiko tam notri sem Niki, jasno. Ampak v resnici me že od malega kličejo Nikson. To sem vam hotel povedat.

KIŠTA: Zakaj te pa tako kličejo?

NIKSON: Baje sem mu bil malo podoben. Kot dojenček. Sem imel bolj malo las. Nazaj počesane. Pa tak malo ...

ADRIAN: Napihnjjen ksiht?

NIKSON: Bil sem mu podoben, a je v redu?

ADRIAN: Ampak zdaj mu pa nisi več.

KIŠTA: Zakaj pa nočeš, da te še mi tako kličemo?

NIKSON: Ne razumeš. Zaradi politike, jasno. Nikson je bil desničar, če tega ne veš. Polovica tistih, ki nas gledajo, je pa levičarjev. Vsaj polovica, jebemti. In ne bodo glasovali za nekoga, ki se imenuje kot najbolj zajeban desničar.

DORIAN: A ni bil parkrat na Kitajskem?

NIKSON: Od kje pa ti to veš?

ADRIAN: Tale obvlada zgodovino.

NIKSON: To ne igra vloge. Tudi jaz sem bil parkrat na Kitajskem, pa kaj potem? Še tiste kače sem žrl. Ki ti jih žive servirajo. Podzavestno me bodo odžagali.

KIŠTA: Bodi to, kar si, a ni v tem štos?

NIKSON: Pojdi noter. Hodnik je za moško družbo.

KIŠTA: Pravim samo, da ...

NIKSON: Ne se hecat. Jaz *sem* to, kar sem. Ampak kakšno skrivnost si pa lahko povemo tukaj, na hodniku?

ADRIAN: Če si idiot, se to vidi. V tem je štos. Vseeno, ali si tukaj ali si notri. Ti recimo hočeš, da te kličemo Kišta. Oprosti, ampak to je zgubljena igra. Veš, na kaj me to spomni? Na gajbo pira. Pa jaz nimam nič proti tebi. Ampak če me človek spomni na gajbo pira, potem nekaj ni v redu.

DORIAN: Od kje ti to ime?

KIŠTA: Kot mulc sem nakladal gajbe s pivom.

ADRIAN: Evo. Evo!

KIŠTA: Jaz se tukaj ne mislim nekaj izmišljevati. Taka so pravila. Če se bom že šel, se bom po pravilih. Če ne, raje odstopim.

NIKSON: Pa kaj je z vami, ljudje? Nobene distance. Pa smo šele na začetku.

**Kišti.** A ti to res verjameš? A verjameš ves ta šit, ki so ti ga naložili?

KIŠTA: Ne gre zato, ali verjamem. Gre za pravila. In če kršiš pravila, ne moreš zmagat. A se gremo zares, a se sploh ne gremo.

ADRIAN: Saj po svoje ima prav. Ta hodnik so nam podtaknili, da nam jebe samozavest.

NIKSON: Ah, daj no. Bomo videli, kdo bo zmagal. Tisti gotovo ne, ki bo kar naprej nekaj cvikal. Ti si total nervozen, Kišta.

DORIAN: V redu mu gre.

KIŠTA: Ne, prav ima. Slabo mi gre. Saj nič ne delam. Če pa kaj rečem, izpadem idiot.

NIKSON: No ja. Saj nisem mislil tako hudo.

KIŠTA: Ne, živčen sem. Vem, da se to vidi. Vse se vidi.

DORIAN: Nič se ne vidi. Nehaj nakladat.

KIŠTA: Vsi me ignorirate. In potem izpadem debil, ki se ne zna pogovarjat. Ki ne zna ...

DORIAN: Komunicirat?

KIŠTA: Ja.

DORIAN: Pretiravaš. Nobeden te ne ignorira ...

ADRIAN *Dorianu*: Pa kdo si ti, mati Tereza? Človek je prišel do ene resnice o sebi. Zakaj mu težiš? A hočeš nasvet?

DORIAN: Povej.

ADRIAN: Da boš videl, da ti zaupam.

DORIAN: Povej.

ADRIAN: Preveč se delaš pametnega. Ampak ne moreš bit bolj pameten od njih. A sploh veš, kaj je to Complex Trade?

DORIAN: Kako misliš?

ADRIAN: To je vrhunska embalaža. Verjemi. Jaz to obvladam. Ste kdaj slišali za Orbitum State?

NIKSON: Moja bivša ženska je bila pri Orbitum State.

ADRIAN: Orbitum State je propadel, ker so zajebali embalažo. Zato jih je požrl Organic Food. Ampak na koncu bo Complex Trade požrl vse. Ker tipi vejo, kaj je to embalaža. Poleg tega imajo medije.

DORIAN: Obvladaš to?

ADRIAN: Stoprocentno. Organic Food nima šans. Javno si ga drkajo na naravno prehrano, v bistvu pa iz fetusov delajo kozmetiko. Ne me jebat.

DORIAN: Zakaj tekmuješ? Zaradi denarja?

ADRIAN: Se hecaš? A vidiš to obleko?

DORIAN: Vidim.

ADRIAN: A veš, koliko je stala?

DORIAN: Je bila draga?

ADRIAN: Draga? Me zajebavaš? To je bogastvo. Jaz sem stroj za delanje keša.

***Odpre usta.*** Poglej to. No, poglej.

DORIAN: Kaj?

ADRIAN: Ena tale kurčeva plomba je vredna več kot tvoj avto. Če ga imaš. Me razumeš?

DORIAN: A je tako posebna?

ADRIAN: Total posebna. Poglej ta čevelj.

NIKSON: A je špica?

ADRIAN: Za tak čevelj bi kdo dal življenje. Pa ne zato, da bi ga imel. Samo zato, da bi ga lahko en dan nosil. Če je svet globalna vas, jaz nisem zadnji kmet, jebem vam mater.

DORIAN: A veš da sem vesel, da sem te spoznal.

ADRIAN: Verjamem. Zapomni si eno stvar: embalaža. To je moje področje.

DORIAN: Embalaža.

ADRIAN: Ja. Saj ne rečem, da ni važno tisto, kar je notri. Nisem idiot. Ampak to lahko vprašajo koga drugega. Mene pa morajo vprašat, kako se potem to zapakira. Zato sem špica. Edini. Kako se kaj zapakira, da potem to dobro zgleda. A me razumeš? Da se proda. Jaz lahko prodam vsak drek, samo da dobro zgleda.

DORIAN: Mhm. A si kdaj rihtal mrlič?

ADRIAN: Kakšno vprašanje je pa zdaj to?!

DORIAN: Resno. Mrlič je tipična embalaža, a ne?

ADRIAN: Da nisi ti slučajno tak mrakoben tip? Da nimaš kakšnih čudnih navad? Ne mislim živet z enim ... morbidnežem.

DORIAN: Govorimo o embalaži.

ADRIAN: Sploh pa, kdo to še dela.

DORIAN: Kaj?

ADRIAN: Rihta mrlič? Pa to.

DORIAN: Zakaj ne?

ADRIAN: Saj je vseeno, kako zgledajo, madona. Danes vse skurijo.

DORIAN: To imaš prav.

ADRIAN: Vem, da imam.

DORIAN: Ampak zakaj si potem tukaj, če ne rabiš denarja? Če si tak frajer?

ADRIAN: Jaz vem, kaj hočem. Mene zanima zmaga. Jaz se ne sprenevedam, tako kot ti. Tukaj prodajaš morbidne štose, tam notri pa glumiš dalajlamo. Ne me jebat. A misliš, da ti bo kdo nasedel?

DORIAN: Ne se izmikati.

ADRIAN: Saj sem ti povedal, kaj težiš? Hočem zmagat, to je vse.

DORIAN: To ni vse. Max te fascinira. Obožuješ ga. Ti hočeš postat tak kot Max. A je tako? Tebe fascinirajo taki tipi. Ti bi bil rad Max, pa nimaš jajc, da bi to postal.

ADRIAN: Roko stran od mojih jajc, a se razumeva?

DORIAN: Ne se bat.

ADRIAN: Veš kaj. Spet se delaš pametnega. Sploh je pa problem drugje.

Problem je v tem, da so v studiu tri pičke, mi smo pa tukaj štirje. Kar pomeni, da bo na koncu nekdo popušil. In to pred kamero, prijatelji. A ste videli, kam vse so jih nastavili? Za popizdit.

DORIAN: Vsak kvadratni centimeter lahko posnamejo.

*Tišina.*

NIKSON: Mogoče je pa kdo tukaj toplovodar.

ADRIAN: Ne ga srat. Dobro so nas ščekirali. Čeprav tale gajba pira ...

DORIAN: A vam nekaj povem? Mi tukaj začenjamo neka razmerja. To je to.

Ena razmerja uspejo, druga propadejo. Treba bo navezat stike, fantje. Enim rata, drugim ne rata.

ADRIAN: V redu. Ampak pičke imajo prednost. A ni tako?

DORIAN: To je zato, da je bolj zanimivo. Da je malo borbe. Tako kot v naravi.

ADRIAN: Kakšna narava, jebenti. Če bi bila to narava, bi jo s kolom po glavi in bi bila moja. Tukaj se je pa treba nekaj ufuravat.

DORIAN: Nasilje je prepovedano.

NIKSON: A se kar zmenimo, kdo bo katero?

ADRIAN: Kako se bomo zmenili, če je eden preveč! A ti sploh razumeš, o čem jaz govorim?!

KIŠTA: Meni je ena ... vseč.

ADRIAN: Kaj je rekel tale?

*Smeš.*

ADRIAN: Veste kaj? Mislim, da tukaj ne bo problema. Da sploh ne bo nobenega problema.

*Zatemnitev.*

## 4.

*Nekatera vrata so odprta, druga priprta. Glasna glasba.*

NIKSON: Dobra zabava.

DORIAN: Ja.

NIKSON: Da se človek sprosti.

DORIAN: Ja.

NIKSON: Kot da ni več razlike ... med tukaj in tam.

DORIAN: A greva nazaj noter?

NIKSON: To je bila tvoja ideja. Ti imaš take dobre ... ideje.

DORIAN: V življenju se je treba kdaj tudi zabavat. In mi moramo tukaj živeti, a ne?

NIKSON: Ženske so danes v redu.

DORIAN: Mhm.

NIKSON: Danes mi ne gre nobeden na živce.

DORIAN: Ja.

NIKSON: Takle party je dober, da se vidi, kdo je kdo.

DORIAN: Mhm.

*Tišina.*

NIKSON: Ne vem, zakaj se mi zdi, da se pogovarjam sam s sabo.

DORIAN: Nekaj razmišljam. Razmišljam ...

NIKSON: Vem, kaj ti razmišljaš.

DORIAN: A res?

NIKSON: Res. *Tišina.* Povej mi, kaj si misliš o blondinki.

DORIAN: O tisti tvoji?

NIKSON: Ni še moja. *Tišina.* A se ti zdi, da trza name?

DORIAN: Včasih trzne.

NIKSON: Povej no, kaj misliš o njej.

DORIAN: Preveč vode porabi.

NIKSON: Ne, resno.

DORIAN: Kaj hočeš, da rečem? Pojdi k njej in se zmenita. Saj nima kam iti.

NIKSON: Mater, si zatežen. Ko si v programu, pa nakladaš sto na uro.

DORIAN: Saj zato pa grem na hodnik. Da mi ni treba nakladat.

NIKSON: Si že padel na štos. Hodnik te bo zjebal.

DORIAN: Ne razumeš, kaj?

NIKSON: Kaj naj bi razumel?

DORIAN: Hodnik. Večji bedak si kot Kišta. Kaj pomeni to, da smo tukaj sami?

A res verjameš, da bi nas pustili same? Brez nadzora? Pa čeprav na enem kvadratnem metru?

NIKSON: Tukaj pač ni kamer. Kaj je to takega?

DORIAN: Nič. Razen tega, da je eden od nas štipendist.

NIKSON: Kaj hočeš povedat?

DORIAN: Nekdo je tukaj, ki se ne gre zares. A me razumeš? Nekdo, ki blefira. Provocira. Nekdo, ki ga plačuje Complex Trade. Nekdo, ki nas nadzoruje od znotraj.

NIKSON: Misliš ... resno?

DORIAN: Hodnik je past. Zato pazi, s kom se pogovarjaš.

NIKSON: Pizda. Na to nisem pomislil. Ampak, kdo bi pa ...

DORIAN: Ne vem.

NIKSON: Do zdaj ste se mi zdeli vsi ... v redu.

DORIAN: Mogoče je ženska.

NIKSON: Ni dobro, da si to povedal. Zdaj bomo začeli nažirat drug drugega.

DORIAN: Saj lahko zadržiš zase.

NIKSON: Ta Max je zafukan genialen pizdun. Ampak, kako si to pogruntal?

DORIAN: Saj ne vem, če je res.

NIKSON: Seveda je res. V tem je štos hodnika!

DORIAN: O tem razmišljam ves čas, a me zdaj razumeš?

NIKSON: Samo kdo? Kdo, jebemti?

*Tišina.*

DORIAN: Kaj boš s kešem, če zmagaš?

NIKSON: Ne vem. To je veliko keša. Ampak jaz ne bom zmagal.

DORIAN: Kako veš?

NIKSON: Ker sem jaz tukaj edini, ki se mu pomalem jebe.

DORIAN: Toliko šans imaš kot jaz.

NIKSON: Ne. Ti si inteligenčen tip. Ne, resno. Obvladaš. Znaš povedat štos.

Imaš karizmo. Neko kurčevo ... uvidevnost. Tebe ima publika gotovo rada. Še serješ z občutkom za kamero.

DORIAN: Hvala.

NIKSON: Če še fukaš tako ...

DORIAN: Počakaj še malo, da me vidiš.

NIKSON: Jaz imam recimo že dva dni drisko. Rit imam kot pavijan. Po moje se mi vsi režijo.

DORIAN: Ti si tak živčen tip. Še bolj kot Kišta.

NIKSON: Ja. Ti imaš pa v bistvu en sam problem.

DORIAN: In to je?

NIKSON: Po moje si ti štipendist.

DORIAN: Sem te pa zadel v nulo, kaj?

NIKSON: Če je kdo, potem si ti. O tem razmišljam zadnjo minuto. Vse sem dal skozi. Pa samo ti ustrezaš.

DORIAN: Pojma nimaš o ničemer. Jeziš se, ker si zadnji skapiral Maxovo finto. Vsi so razumeli, celo Kišta. Samo ti ne.

*Pride Jana.*

JANA: Pozabil si na drink.

NIKSON: Hvala.

JANA: Kaj počneta tukaj?

NIKSON: Brezveze. Raje povej, kaj se dogaja na sceni.

JANA: Tamala je najboljša. Vse nas bo sesula.

NIKSON: Daj, sprosti se malo. Žur je žur. Ne bomo ves čas tekmovali.

JANA: Kakšen žur. Ona točno ve, kaj dela. Edina je, ki sploh ne pride na hodnik. Ona je edina, ki je zaštekala.

NIKSON: Meni se je zdela najbolj v riti.

JANA: Ne. Tamala se je sprostila. Totalno sprostila. A veš, kako pleše?

NIKSON: Napila se je. To je to.

JANA: Pa kako ji je sploh ime? Niti imena ne pove.

DORIAN: Ja. Tamala nabira glasove. Pa veš zakaj? Edina je, ki jo je sram. To je folku všeč.

JANA: Kako to misliš?

DORIAN: Če te ni malo sram, nimaš šans. To je perverzno. Da se malo matraš. Da malo zardevaš. Da se ne moreš usrat. Vse te drobne pizdarije. Potem se folk identificira s tabo. Zraven pa mimogrede citira Homerja. Ta mala je hiperinteligentna.

NIKSON: Homerja?

DORIAN: To je en grški ...

NIKSON: Vem, kdo je Homer. A me zajebavaš?

JANA: Po moje vseeno nima pravega seksapila. Ona ... ona se samo dela. Njo je najmanj sram od vseh.

DORIAN: Ne bodi tako prepričana.

JANA: Na živce mi gre.

***Tišina.***

JANA: Pa kdo sploh ve, kakšen moraš biti, da zmagaš?

DORIAN: To je maraton, ljubica. Važno je, da zdržiš.

JANA: Ne vem, kaj sploh hočejo od mene. Kaj sploh hočejo od mene?! Če bi vsaj vedela, kaj hočejo od mene!

***Pride Adrian.***

DORIAN: Tale recimo nima šans, da zmaga.

ADRIAN: Kaj nakladaš?

DORIAN: Ne jaz, on misli, da vse obvlada. Človek brez problema. Mačo.

Adrian nima šans. Je premalo človeški.

ADRIAN: Premalo človeški. O pizda. Kako si to lepo povedal. Zdaj ti bom pa jaz nekaj rekel. Ko dobim keš, ti plačam počitnice na morju. In eno blond pičko.

A veš, da si mi zoprn?

DORIAN: To me ne moti.

ADRIAN: Sploh pa, kaj počneš kar naprej na hodniku? A si že totalno obupal?

JANA: Brezveze se je kregat.

ADRIAN: Ja, miška. A veš, da me spominjaš na mojo bivšo ženo?

JANA: A je to kompliment?

ADRIAN: Ne. Samo probam bit malo človeški.

NIKSON: Pojdite raje noter. Tak razgovor, pa off the record.

***Pride Nena.***

NENA: Pa to ni res. Pa to je genialno.

ADRIAN: Kaj je?

NENA: A veste, kaj se dogaja notri?

DORIAN: Kaj?

NENA: Zalizala sta se na kavču. Dol se bosta dala.

NIKSON: Ta mala in špeglar? Ne ga srat.

ADRIAN: Saj za to smo tukaj, a nismo?

NENA: Povem vam, da se bosta dala dol.

DORIAN: Evo. Dva najbolj nervozna bosta prebila led.

ADRIAN: Grem pogledat. To moram videt.

NENA: A ti ni dosti, da ju gleda cela armada?

NIKSON: A je mogoče tu kje kakšna televizija? A ste opazili, da sploh nimamo televizije?

ADRIAN: Pizda, si duhovit.

NIKSON: Ne, to je dober štos. Kot če si v puščavi in imaš vodo v kolenu.

ADRIAN: Moram videt, kaj se dogaja.

NIKSON: Jaz tudi.

*Gresta noter.*

DORIAN: Idiota.

NENA: Vse skupaj je idiotsko.

JANA: Kako to misliš?

NENA: Tako, kot sem rekla. Ta zadeva nima ... nima nobenih kurčevih pravil.

DORIAN: Ima.

NENA: Nima.

DORIAN: Ima.

NENA: Kakšna?

DORIAN: Kdo si upa več, zmaga.

NENA: To je brezveze.

JANA: In kje je meja?

DORIAN: Ni meje, ljubica. Ti sama si meja.

NENA: Kaj je več? In kaj je manj?

JANA: Zmagaš tako, da dobiš čim več glasov. A je tako?

NENA: In zakaj jih dobiš? Da ješ, spiš, fukaš? Kot živali. Mi smo živali. In to je živalski vrt. Ob kateri kletki je največja gneča? Tisti z opicami. Torej: bodi opica.

JANA: Ni res! Mi smo delali, da smo prišli sem. Veš koliko bi jih dalo vse, da bi bili na našem mestu?

NENA: To ne spremeni dejstva, da smo opice.

DORIAN: Slabši.

NENA: Kaj?!

DORIAN: Slabši od opic. Opice nimajo izbire. Ti si jo imela.

NENA: Sem jo kurac imela. Na koncu se primeš tistega, kar pač ostane. Od mojega življenja je ostalo samo še to, kar zdaj tukaj kažem.

JANA: In to ni kaj prida, a?

NENA: Veš kaj? Boli me kurac zate.

JANA: Vidva sta pa tako visoko nad vsem tem, kaj? A vama nekaj povem? Tista dva, ki se tamle dajeta dol, sta veliko manjši opici kot vidva. Ker sta stvar vzela zares. Vidva pa, kao, vse skupaj štekata. Pa kaj potem delata tukaj? Če je že kje kakšna opica, je med tistimi, ki nas gledajo. Jaz pošteno tekmujem. Samo ne mi tukaj na hodniku jebat mojega dostojanstva!

DORIAN: Pozabi na tekmo. Montaža je vse. Complex Trade je vse. Oni izbirajo, kaj bo šlo ven. Vse posnamejo in potem selekcionirajo. Montirajo. Izberejo detajle. Bolj ko so bizarni, raje jih imajo. Če hočejo naredit iz tebe kretena, ga bojo naredili. Če hočejo iz tebe naredit zvezdo, jo bodo naredili. Nauči se živet s tem.

NENA: Ne. Ne verjamem. Tega ne verjamem. Ne, ne. Ti samo nakladaš. Kar naprej nekaj nakladaš.

DORIAN: Pojdi v sobo in poglej skozi okno. To je taborišče. Par barak in potem ograja. Žice, kabli. Nobeden ne more noter. Nobeden ne more ven. Vse obvladajo.

***Prideta Adrian in Nikson.***

ADRIAN: Pa to res ni res.

JANA: Kaj?

NIKSON: Fukata.

ADRIAN: Fukata.

NENA: Saj sem rekla.

***Tišina.***

DORIAN: Zakaj sta pa nehala gledat?

NIKSON: A misliš resno? Izpadeš kot totalen idiot. Publika ne mara voajerjev.

NENA: Ta je dobra. Ta je najboljša do zdaj. Vsak, ki ima doma pet programov, ju lahko gleda, samo mi se tukaj stiskamo na hodniku in smo total v kurcu.

ADRIAN: Nekaj vam bom rekel. Zgleda, da moraš bit peder, če hočeš tukaj dobit kakšno žensko. ***Tišina.*** Pa ne razumet tega kot kritiko, a je jasno?

## 5.

### *Vsi stojijo na hodniku.*

MAX: Ali kdaj sanjate? Vem, da sanjate. Ampak zakaj potem skrivate svoje sanje, jebemomater? Vam bom povedal, zakaj. Zato, ker še vedno ne razumete. Ne razumete, zakaj ste tukaj. Tukaj ste za to, da živite. Ampak življenje ni zajeban debatni krožek. Življenje je drama. Polastite se drug drugega. Izkoristite se. Požrite se. Zmagajte. Samo eden bo zmagal, se razumemo? Veste, zakaj sem tukaj? Ker gledanost pada. In zakaj pada? Ker je to, kar se greste tukaj, navaden ringaraja. Mogoče se nismo dobro razumeli. Rekel sem vam, da bodite to, kar ste. Ampak mater vam, a je to vse, kar ste? Okej, ne smete bit nasilni. Ampak ljudje hočejo malo akcije. Ljudje hočejo emocije. Sedem vas je v tem stanovanju. Sedem. Zaljublajte se, varajte se, kaznujte se, sanjajte, ubijajte se, mater vam, ponižujte se, posiljujte se, a je to kakšno nasilje, vas vprašam? To ni nobeno nasilje. To danes počne vsak froc, ki zna štet do pet. Izmišljuje si zgodbe, delajte kar hočete, jebenti, ampak to kar zdaj počnete, je navaden pičkin dim. Imate možnost, da šokirate vse. Zaradi mene lahko tudi igrate karte, ampak počnite to tako, da bo koga zanimalo. Da greste do tja, kamor ni šel še nihče pred vami. Kdo vam to brani? Vi sami. Ker si ne upate. Ker se skrivate na tem hodniku. Rekel sem vam, da vas bo to uničilo. Vsi se skrivate. Vsi razen dveh, ki si upata več. Če ju boste samo gledali, raje odstopite. Tamle je gumb. Da bo konec agonije. Če pa hočete še kakšno šanso, potem si kaj izmislite. Opozorite nase. To je vse. Vsak zasluži še eno šanso. Tudi takšni luzerji, kot ste vi. Ki kar naprej visijo na hodniku. Pa kaj je zdaj to?!

### *Zatemnitev.*

## 6.

TAMALA: Kišta ...

KIŠTA: Spizdi.

TAMALA: Kišta, pridi noter.

KIŠTA: Ne grem več noter.

TAMALA: Dobro ti gre ...

KIŠTA: Odjebi.

TAMALA: Jaz te rabim, razumeš? Na moreš zdaj nehat!

KIŠTA: Ok. Zato gre. Rabiš me. Samo za to gre.

TAMALA: Rabim te ... tudi tako.

KIŠTA: Nehaj nakladat. Ti ne rabiš nobenega. Ti rabiš samo sebe. Saj imaš prav. To je način, da zmagaš.

TAMALA: Ni res!

KIŠTA: Dokaži!

TAMALA: Kako?

KIŠTA: Zdajle bom pritisnil na tale gumb. Greva skupaj.

TAMALA: Tega ne moreva naredit. A si slišal, kaj je rekel Max? Boljša sva od drugih. Zmagala bova.

KIŠTA: Samo eden lahko zmaga.

TAMALA: Več si upava. Dobivava glasove. Razumeš? A razumeš?!

KIŠTA: In kaj potem?

TAMALA: Radi naju imajo, slišiš?

KIŠTA: Kdo naju ima rad?

TAMALA: Vsi ... vsi!

KIŠTA: Jaz sem idiot. Ne vem, kaj delam tukaj.

TAMALA: Pa kaj, pizda, se zdaj greš? Skupaj sva v tem. Partnerja sva, razumeš? Jaz zdaj ne morem brez tebe. Izpadla bom ... totalen debil.

KIŠTA: To je tvoj problem.

TAMALA: O ne. O ne. To je tudi tvoj problem. Ti me daješ dol. In ti je pasalo, a ti mogoče ni? Jaz sem fukala s tabo pred celo kurčevo teve armado, in ti misliš, da mi ničesar ne dolguješ?

KIŠTA: Mislim, da precenjuješ gledanost tega sranja. Ta naš drek gleda kakšen idiot ob treh zjutraj, da vidi, kako gre komu še slabše kot njemu.

TAMALA: Kišta, nehaj. Samo to ti rečem. Nehaj. Poslušaj me. Poslušaj me.

KIŠTA: Kaj hočeš?

TAMALA: Hočem, da ostaneva skupaj.

KIŠTA: Lahko ostaneva skupaj. Ampak ne tukaj. To je brezzveze.

TAMALA: Zdaj se ti zdi vse brezzveze, kaj? Prej si se eno leto matral, da si prišel v to oddajo, zdaj ti je pa naenkrat vse jasno. Bulšit. Ampak jaz ti bom povedala, kaj je v resnici s tabo. Ne preneseš poraza. Zaštekali si, da ne moreš zmagat. Zmagat pa ne moreš, ker ne verjameš vase. Kar si ne zaupaš. Ker misliš, da je vse sranje, kar narediš. Ker ... ker ... ker ne znaš bit to, kar si.

KIŠTA: Ampak jaz ne vem, kaj sem! Jaz nimam pojma, kaj sem! Vem samo to, da tukaj nisem nič! Nula!

TAMALA: In zdaj hočeš še mene potegniti dol. Hočeš se mi maščevat ... Ampak jaz si tega ne dovolim.

KIŠTA: Pa kaj je s tabo, Tamala? A res ne vidiš, kaj se dogaja?

TAMALA: Priznaj, da je res, kar sem rekla. Priznaj, če imaš jajca!

KIŠTA: Jaz se tega ne grem več, a razumeš? Ne grem se več. To je vse. To je vse! A veš zakaj? Ker se mi trga. Razumeš? Trga se mi. To je taborišče. Mogoče bi zdržal, če ne bi bilo ... če ne bi bilo tega prekletega hodnika. Ko se za par sekund zaveš, v kakšnem sranju si ... In potem moraš nazaj noter ... Ne! Ne morem več dihat. A veš, kaj je to panika? Ne gre za to, da hočem ali nočem, jaz ne morem več! Jaz ne grem več tja not!

***Pritisne na gumb.***

TAMALA: Ti baraba! Ti zafukan egoist! In jaz sem obvisela z največjim luzerjem! Kaj naj zdaj? Vsi so že po parih, vsi so oddani, razen tistega nakladača, ki se mi gnusi in gabi in mi gre na bruhanje, če ga samo vidim! Smrdi, kot če bi drek polil s kolonjsko!

KIŠTA: Lahko greš z mano.

TAMALA: Nikoli! Nikoli! In to zdaj, ko sva na vrhu! Samo toliko sva bila do zmage! In si vse zajebal! Sovražim te! Ubila bi te!

***Vrata se odprejo. Zadaj, v mraku, vidimo Maxa.***

KIŠTA: Greš?

TAMALA: Samo čisto malo je manjkalo ... čisto malo ...

KIŠTA: Adijo, Tamala.

***Odide. Vrata se zaprejo. Tamala je nekaj časa sama, potem pride Adrian.***

ADRIAN: Zdravo, miška.

TAMALA: Pojdi stran.

ADRIAN: A si slabe volje? Ne bit slabe volje.

TAMALA: Mir mi daj.

ADRIAN: Daj no daj. A sva prijatelja ali nisva?

TAMALA: Kaj hočeš?

ADRIAN: Kaj pa hočejo ljudje, tako nasploh? Malo ljubezni, miška. A ni tako? Samo ... malce ljubezni.

TAMALA: Pusti me.

ADRIAN: Zdaj si sama. Narobe si ga ocenila, kaj hočeš. Vsi delamo napake. Ampak jaz znam potrpet. Zato bova šla zdaj domov.

TAMALA: Odjebi.

ADRIAN: To je maraton. Šparat je treba moči za konec. In človek ne more bit sam na svetu. Kaj bodo pa ljudje rekli? Še v življenju ne, miška moja. Še v življenju ne.

***Stopi k njej in jo z jezikom obližne čez obraz. Potem jo za roko potegne skozi vrata. Pride Nikson, prižge cigareto. Čez nekaj časa pride Nena.***

NENA: A je šel?

NIKSON: Ja.

NENA: Vedela sem, da bo šel. On je imel jajca.

NIKSON: Tako se mi zdi, kot da je eden umrl.

NENA: Meni pa tako, kot da se je eden rodil.

NIKSON: Zdaj bomo vsi po parih. Saj po svoje ga razumem ...

NENA: Kišto?

NIKSON: Ne. Njega ne razumem. Adriana.

NENA: Kaj je na tem debilu za razumet?

NIKSON: V bistvu je bil zelo osamljen. Ves čas takole spati sam ...

NENA: Bulšit. To je njemu višek spolnega ugodja.

NIKSON: Vse je kurac.

*Tišina.*

NENA: Kako je s tvojo?

NIKSON: Še vedno ji teče. Pa kakšna zajebana neskončna menstruacija je to?

NENA: To ni menstruacija. Nekaj ni v redu.

NIKSON: Hvala, ker si mi povedala.

NENA: Če se ji ne bo ustavilo, bo treba ...

NIKSON: Dosti o tem, slišiš?

*Tišina.*

NENA: Jo imaš rad?

NIKSON: Kaj me sprašuješ? Kakšno zvezo ima to? Kaj hočeš s temi idiotskimi vprašanji? Jaz imam namen tukaj zmagat.

NENA: Ja. Zadnje čase ti gre zelo dobro.

NIKSON: Misliš?

NENA: Ja. Vse, kar narediš je tako ...

NIKSON: Kako?

NENA: Zabavno.

NIKSON: A res?

NENA: Samo rit imaš mozoljasto.

NIKSON: Bolje moja rit kot tvoj ksiht. *Tišina.* Hvala, ker tako misliš. Ti si v redu. *Tišina.* A veš ... da mi ni čisto vseeno zanj.

NENA: Vem.

NIKSON: Saj tam zunaj je najbrž sploh ne bi pogledal.

NENA: Ne bi je pogledal, ker je ne bi opazil.

NIKSON: Hec, ne. Če pomislim, da je sploh ne poznam.

NENA: Ja.

NIKSON: Zdaj pa še fukat ne morem več z njo.

NENA: Fuk ni vse.

NIKSON: Hecno.

NENA: Kaj?

NIKSON: Tako sem se navadil tega, da me vsi gledajo, medtem ko ...

NENA: Ja.

NIKSON: Da sploh ne vem, če bom lahko še kdaj tako ... normalno.

NENA: Po tem ne bo nobeden več normalen.

*Zatemnitev.*

## 7.

ADRIAN: Kaj je to? Kaj je zdaj to?

DORIAN: Zmanjkalo je elektrike.

NENA: Pa to ni res! Ni luči! Povsod je mrak!

NIKSON: Kaj tuliš?

NENA: Complex Trade je ostal brez štroma! Glori glori aleluja!

NIKSON: To je nemogoče. To je gotovo spet kakšna njihova finta.

NENA: Ne. Veš kaj je to? To so zajebane počitnice. Prvič je povsod mrak! Celo sekret je v temi. Pa to je noro!

ADRIAN: Ne bit histerična. Kdo ima kaj od tega, če je tema? To je izguba časa. Ne mislim crknit tukaj. Čeprav se počutim tako, kot da bom. A me hočeš fentat?

NENA: Kaj težiš.

ADRIAN: A veš, da me že ves dan boli želodec. Kozlal bom. Kakšno sranje ti kuhaš?

NENA: Skuhala sem to, kar smo dobili.

ADRIAN *Dorianu*: Ta tvoja pička ne zna kuhat.

DORIAN: Tebe se ne da ubit. Sicer je pa jutri tvoja na vrsti. Za kuhat.

ADRIAN: Moja ni uporabna za nič. Moja Tamala samo še spi. *Niksonu*. A misli tudi ona crknit, tako kot tvoja?

NIKSON: Zapri gobec.

ADRIAN *Dorianu*: Daj, povej.

DORIAN: Kaj bi rad?

ADRIAN: Povej, kaj misliš? Kakšno sranje je to? Ta tema.

DORIAN: Ne vem.

ADRIAN: Ne veš. Pa ravno ti, ki si tako pameten. Po moje je kakšna kurčeva okvara. To bo to. Malo so jim stvari ušle iz rok.

NIKSON *pokaže na Dorianu*: On ve.

ADRIAN: Kaj ve?

NIKSON: On je njihov. A ne vidite, kako se obnaša ves čas? On je štipendist.

NENA: Kaj nakladaš, idiot?

NIKSON: On blefira. Njega plačuje Complex Trade. On je tukaj zato, da nas jebe. Da špega za nami. Da nas provocira. Da posluša, kaj blebetamo na hodniku.

ADRIAN: Kaj?

NIKSON: Ne hodnik. On je problem.

ADRIAN: Povej, če je res.

DORIAN: Rekel sem, da je to Maxova finta. Da bi sumili drug drugega.

ADRIAN: Ti si to rekel. Dobro si rekel. Ampak zdaj te sprašujem, zakaj si to rekel? Kdo ti je dal to idejo?

DORIAN: Če imaš kaj svojih možganov, jih uporablaj. Jaz uporabljam svoje.

ADRIAN: Čakaj. Za tole se boš opravičil.

DORIAN: Jebi se.

ADRIAN: Ampak ne zdajle. Ko bomo v živo. Ko nas bodo gledali. Zapomni si to. Ponizal te bom. Tudi štipendist ima en kanček tistega, kaj že ...

DORIAN: Dostojanstva.

ADRIAN: Ja. In jaz ti ga bom sesul v nulo. Ampak ne zdajle, ko nas nobeden ne gleda. Zdaj je brez veze. Škoda energije.

NENA: Kako veš, da nas nobeden ne gleda?

ADRIAN: Saj te še jaz komaj vidim, mater, pa stojim pred tabo. Pa še na hodniku smo.

NENA: Brez veze. Tudi tukaj so kamere. Samo, da jih ne vidimo.

NIKSON: A misliš?

NENA: Jasno. Tukaj se nimaš kam skrit. To je bil samo Maxov trik. Da bi se tukaj počutili varne.

ADRIAN: Pa kaj je z vami, ljudje? Saj zato smo tukaj, da nas gledajo. Kaj se usajate?

***Močnejša luč.***

ADRIAN: Evo. Eden se zajebava z nami. Eden se nekje igra boga.

NENA: Kakšen bog. Boga ni.

ADRIAN: Kako veš, da ga ni, jebemtimater?

NENA: Ni ga. Vem.

ADRIAN: Veš ti moj kurac.

NIKSON: Nehajta težiti.

ADRIAN: Jaz samo pravim, da je nekje nek frajer, ki bo na koncu vse popedenal. A si ti sploh sposoben razumet, kaj pravim?

NENA *Niksonu*: A je kaj boljše z njo?

NIKSON: Noče se ji ustavit. Ne vem, a ima sploh še kaj krvi.

NENA: Sranje. To je totalno sranje.

NIKSON: Hvala, ker si povedala.

NENA: Grem k njej.

DORIAN: Počakaj, da se pomenimo.

NENA: Kaj se imamo za meniti?

DORIAN: Kaj bomo naredili z njo.

ADRIAN: Kaj lahko mi naredimo z njo?

DORIAN: Saj zato gre.

ADRIAN: Menstruacija traja par dni, jebemvammater. Ne pa to.

DORIAN: To je od stresa.

NENA: A hočeš bit za trenutek manj zafukano racionalen?

ADRIAN: Evo. Kot dva stara zakonca. A bomo malo zamenjali?

NENA: Raje crknem, kot da sem s tabo.

ADRIAN: Pa kaj jemlješ to tako zares? Kaj je zdaj to? Vse skupaj je show.

Tekma. Bolj ko nas gledajo, več keša dobi zmagovalec. A si ne bi šli malo na roko? Koga še zanima ta kurčeva zvestoba, ki se jo gremo zadnji čas?

NENA: Moramo ji pomagat.

DORIAN: Če se bo pobrala, bo zmagala. A na to pa nisi pomislila?

ADRIAN: Kako to misliš?

DORIAN: Zdajle dobiva glasove. Več krvi zgubi, več glasov dobi. Kaj si mislil, da boš rešen, ko dobiš Tamalo? Fuk ni vse, srček. Treba je pokazat še kaj drugega. Treba je spustit malo krvi.

ADRIAN: Če tako pogledaš, ima ženska srečo.

NIKSON: Pa o čem se vidva pogovarjata? A se vama je total utrgalo?

ADRIAN: Govoriva o sreči. A se lahko človek s tabo pogovarja malo tako ... na splošno?

***Pride Jana.***

NIKSON: Kako si, ljubica? Pojdi v posteljo.

JANA: Ne. Nočem, da me gledajo. Zdaj, ko sem takšna.

NIKSON: Kakšna?

JANA: Bolna.

NIKSON: Nobeden te ne gleda. Vse je šlo v tri krasne.

NENA: Usedi se sem ... Vročino ima.

JANA: Ne se me dotikat!

NENA: Dobro ti gre. Čakaj da pogledam ...

JANA: Pusti me!

NENA: Vsa je krvava! Pa kaj je zdaj to?

NIKSON: Jasno da je krvava, če ji skozi teče!

JANA: Slabo mi je.

ADRIAN: Kaj bomo zdaj?

NIKSON: Spravili jo bomo nazaj v posteljo.

NENA: Najprej jo je treba umiti.

DORIAN: Bodimo resni. Poglejte, kakšna je. Tako ne gre več naprej.

NIKSON: In kaj bi naredil ti? Ki si tako zafukano pameten?

DORIAN: Moramo jo spraviti ven.

NIKSON: Ne. Ne še.

DORIAN: Treba bo pozvonit.

NIKSON: Ne, če ti rečem!

NENA: Izkrvavela bo, mater ti! Nekaj je treba naredit!

ADRIAN: Jaz tudi tako mislim. Saj je že vse krvavo.

NENA: Tebi je vseeno, kaj? Eden manj. Ena šansa več, da zmagaš.

ADRIAN: A sem si jaz izmislil pravila? Ko greš enkrat ven, ne moreš več nazaj. Kaj imam jaz s tem?

NENA: Ženska gori. To je kurčeva infekcija.

JANA: Ne pozvonit!

NENA: Moraš ven, srček. Tukaj ti ne moremo pomagat. Žal mi je.

ADRIAN: Ja. Dobro ti je šlo.

NIKSON: Ti pa zapri gobec.

JANA: Vsa sem umazana. Zakaj sem tako umazana?

NIKSON: Saj te bomo zrihtali. Danes se da vse zrihtat, pizda. Vse se da. A ni tako?

DORIAN: Ne bit histeričen.

NIKSON: Kdo je histeričen? Kje je zdaj tisti vajin bog, da jo zrihta?

JANA: Ne pozvonit. Ne pozvonit. Grem se stuširat in bo v redu. *Vstane, pade.*

NENA: Ne se premikat. A ima kdo kakšen zafukan robec? Pa od kje, pizda, toliko krvi? A si žrla kakšne tablete? Poglej me!

JANA: Pusti me.

NENA: Kakšno pokvarjeno sranje od kontracepcije?

DORIAN: A misliš, da tole pride od paštete?

JANA: Pustite me na miru!

NIKSON: Ne se razburjat. Jaz sem tukaj.

ADRIAN: Dobro, počakajmo do zjutraj. Predlagam, da počakamo do zjutraj, pa kar bo, bo.

NENA: Ne vem, če lahko čakamo.

NIKSON: Ja. Počakajmo do zjutraj. Če zjutraj ne bo boljše ...

*Na hodnik pride Tamala, oblečena v spalno srajco.*

TAMALA: A ste vsi zadeti ali kaj?

ADRIAN: Tamala.

TAMALA: A ne vidite, kaj je z njo?

ADRIAN: Pojdi nazaj v posteljo in me počakaj tam. Tole tukaj ni zate.

TAMALA: Ne ona. Vi ste v kurcu.

***Tamala gre do vrat v ozadju, pozvoni.***

NIKSON: Kaj delaš? Kaj si naredila, mater ti?

DORIAN: Pozvonila je!

TAMALA: Vsi ste bebc. A hočete, da umre? A to hočete? Odjebite, idioti. ***Gre nazaj v sobo.***

***Tišina.***

DORIAN: Prav ima. Tamala ima prav.

JANA: Jaz ne grem. Jaz nočem it!

NENA: Moraš, srček. Moraš. Ni druge.

JANA: Jaz hočem bit z vami. Jaz nimam nobenega drugega.

ADRIAN: Zdaj je prepozno. Pozvonili smo in nekdo mora ven.

NENA: A si lahko, prosim, dve minuti tiho? Dve minuti? Minutki?

ADRIAN: Probam jo potolažit. Samo potolažit jo hočem! Pa kaj se vsi spravljate name?

***Vrata se odprejo.***

NIKSON: Sranje. Sranje.

JANA: Nočem! Nočem ven!

ADRIAN: Eden mora zdaj ven, pizda vam materna!

DORIAN: Sama ne bo šla. Saj sploh ne more hodit. Nekdo bo moral z njo.

***Tišina.***

NIKSON: Pejt, srček. Greva skupaj. Ti bom jaz pomagal. ***Jo dvigne.***

ADRIAN: Počakaj. Če greš ven, ne boš mogel več nazaj!

NENA: Zapri svoj usran gobec!

JANA: Slabo mi je ...

NIKSON: Psst. Ne govorit.

JANA: A boš z mano?

NIKSON: S tabo bom.

JANA: Kam ... greva?

NIKSON: Nekam ... kjer bo boljše. Kmalu bo boljše. Zdaj sva ena taka ... družina. Daj, nasloni se name ... *Pred vrati se ustavi.* Kaj me kurac gledate? Saj ne, da mi je kaj do nje, ampak takole ... takole je pa tudi ne morem pustit.

*Gresta ven. Iz ozadja pride Max.*

MAX: A sem vam rekel? Izogibajte se hodnika. Hodnik je lažno upanje. Hodnik vas bo uničil. Hodnik je vaše prekletstvo. Samo ne mi zdaj popustit. Zdaj, ko ste samo še štirje. Zdaj, ko gre stvar na boljše. A veste, da postajate hit? To je prava drama. Samo od tukaj naprej bo treba malo bolj pazit na zdravje. Kaj bi s sanjami, če ni zdravja? Močni ostanejo. Zdravi ostanejo. Ta bolani odjebejo. Dobro, če imaš denar, še gre. Saj greš vsem na kurac, ampak ti vseeno ližejo rit. Če si pa revež, si pa sam v riti. In če si revež, si sam kriv. Zakaj pa ne paziš na zdravje? Zakaj se malo ne potrudiš? A ste kdaj pomislili, zakaj je Afrika tako v riti? Zlato imajo. Nafto imajo. Še krokodile imajo, jebenti, za torbice delat. Ampak zdravja pa nimajo. Tam je vse bolno. To je to. V življenju je treba pazit na zdravje, če hočeš zmagat. In vi hočete zmagat, a ne? Drugače ne bi vztrajali. Samo še štirje ste. Ampak saj vam ni treba drugega, kot živeti. A je še kaj lažjega na svetu? Tukaj notri ste, nič vam ne manjka. Jeste, spite, fukate. Se zabavate. Počnete vse, kar počnejo drugi. Kar počne ves kurčev svet. In nobeden nič ne zahteva od vas. Dobro, kakšen nasvet dobite tu in tam, ampak madona, vas vprašam, kdo ga pa kdaj ne potrebuje? Ampak vi ste izbranci, ne pozabite tega. Nimajo vsi takšne šanse kot vi, da za to dobijo nagrado. Zato, da samo živijo, jebemomater. In pustijo, da jih drugi gledajo. Ogromno nagrado. Zato pozabite na kamere tam notri in začnite uživati. Lahko pa se kdaj vprašate, zakaj je eden boljši od drugega. Zakaj ljudje enega raje gledajo kot drugega. Vprašajte se, zakaj enemu rata in drugemu ne. Ko boste vedeli to, boste vedeli vse. Časa imate celo življenje. Jaz sem kot smrt; ne veste, kdaj pridem. In zdaj pojdite nazaj noter. Publika čaka. Kamere tečejo. Tam je življenje, jebemti. Hodnik je smrt. A vam nisem tega že povedal?

*Zatemnitev.*

## 8.

DORIAN: Kaj spet hočeš?

ADRIAN: Nekaj nam dajejo v hrano.

DORIAN: Brezveze.

ADRIAN: Zastrupljajo nas. Ti rečem. Sploh ne serjem več normalno.

DORIAN: Premalo se giblješ.

ADRIAN: A me zajebavaš?

DORIAN: Resno mislim.

ADRIAN: Ne bit idiot. Poglej tole.

DORIAN: Kaj?

ADRIAN: Izpuščaji. Povsod jih imam.

DORIAN: To je neka alergija ... hej, a veš, da si res nekam grd?

ADRIAN: A se ti zdi?

DORIAN: Mislim, glede na to, kako si bil prej lep.

ADRIAN: Ne mi tega govorit.

DORIAN: Ne, res je grozno, da se to zgodi prav tebi.

ADRIAN: Prasci. Nekaj počnejo z nami ... **Tišina.** Požreti moramo vse, kar nam dostavijo. Pa kaj kurac vemo, kaj nam dostavljajo?

DORIAN: Ti si paranoik.

ADRIAN: Zaprti smo v tej baraki. Že celo kurčevo večnost. Točno to. Kakšen studio. Kakšno stanovanje. To je usrana baraka. Logor. Povem ti, da nam nekaj dajejo v hrano.

DORIAN: Zakaj bi to počeli?

ADRIAN: Ti povej. Ti vse veš.

DORIAN: Ne vem.

ADRIAN: Dobro. Ti bom jaz povedal. Eksperimentirajo z nami. Jebejo nas z raznimi drogami. Da smo bolj zadeti kot v resnici. To je to. Pička jim materna. Ampak to ni bilo v pogodbi. Vse jih bom razsul. Poglej me, kakšen sem!

DORIAN: Lep, si Adrian. Prej nisem mislil resno. Še zmeraj si najlepši.

ADRIAN: Sem kurac lep. Izgledam kot prašič. Tak na pol požrt ... Vse prenesem, samo tega ne. Koliko je ura?

DORIAN: Pol štirih.

ADRIAN: Pol štirih, pol štirih ... a je dan a je noč?

DORIAN: Popoldne je.

ADRIAN: Kako naj to vem? A je kje kakšno okno?

DORIAN: Imaš jih, kolikor hočeš.

ADRIAN: Tako pravo okno, jebemti! Takšno, ki nekam gleda! Okno je zato, da nekam gleda. Saj zato pa je okno. A veš, kaj je zunaj? Zajebane kulise. Vse je narisano! Vse je kurčeva iluzija! Samo mi se gremo tukaj zares!

*Tišina.*

DORIAN: Kako se pa razumeš s Tamalo?

ADRIAN: Kaj, kako. Saj spiš dva metra od naju. Kaj sprašuješ?

DORIAN: Vprašam pač. A se nočeš pogovarjat?

ADRIAN: Ti si hotel nekaj povedat.

DORIAN: Samo vprašal sem, kako se razumeta. Saj se dobro razumeta, ne?

ADRIAN: Se moj kurac razumeva. Jaz se z njo razumem, ona se pa z mano ne.

DORIAN: A res?

ADRIAN: V bistvu ima ves čas nekaj proti meni. Prav trudi se, da vedno znova izpadem idiot.

DORIAN: Moraš jo razumet. Dva ne moreta zmagat. Samo eden lahko zmaga. Stavim, da je Tamala spet na vrhu.

ADRIAN: Ne. Ne. Čakaj. Počakaj malo.

DORIAN: Kaj je?

ADRIAN: A si hotel mogoče kaj povedat?

DORIAN: Kaj bi hotel povedat?

ADRIAN: Da mi ona daje neko sranje.

DORIAN: To si ti rekel.

ADRIAN: Točno to si hotel povedat.

DORIAN: Ti si misliš to, kar si hočeš. Ves čas blebetaš in nobenega ne poslušáš. Zakaj si zdaj naenkrat tako občutljiv?

ADRIAN: A veš zakaj? Zato, ker imam samo jaz te kurčeve fleke. Ki tako srbijo, da bom enega slekel iz kože.

DORIAN: Saj te razumem ...

ADRIAN: Ne, ne razumeš. Če razumeš, mi povej, zakaj ti nimaš tega sranja? Zakaj ga ona nima? Kožo ima kot dojenček. Zakaj jih imam samo jaz?

DORIAN: Ne vem.

ADRIAN: Ne veš. V redu. Ker jaz vem. Ona mi nekaj daje. Ali me pa s čim maže. Kadar spim.

DORIAN: Ne moreš je kar obsodit.

ADRIAN: Nehaj jo zagovarjat, ker nič ne pomaga!

DORIAN: Pa kaj me potem sprašuješ!

ADRIAN: Ta pička! Glavo ji bom odrezal. Saj to hočejo, jebemjim mater! Jaz jim bom dal program, da ga ne bodo nikoli pozabili! ***Gre noter. Pride Nena.***

NENA: Zakaj to počneš?

DORIAN: Kaj?

NENA: Ne se delat neumnega. Sprovociral si ga.

DORIAN: Sam se je prišel pogovarjat.

NENA: To je umazano. Spravil se bo nanjo. Veš, kaj bo potem?

DORIAN: Če je idiot. Sama veš, da ga komaj prenašáš. Kaj se zdaj sprenevedaš?

NENA: Tega ne bi smel počet. Skupaj smo v tem. To ni fer.

DORIAN: Daj mir, ljubica. To je kruta zadeva. Sploh pa delam tudi zate.

NENA: In ko bova ostala samo še midva? Kaj boš potem?

DORIAN: Naj zmaga boljši. Tisti, ki bo dobil več glasov.

NENA: Ne gre zato, a ne? Ne gre za glasove. Gre za to, kdo bo zdržal do konca. Ta zadeva se ne bo končala, dokler ne bo ostal en sam.

DORIAN: Tega sranja si nisem jaz izmislil. To ni moj problem. Konec ni moj problem.

NENA: Ne. To je moj problem. Ker potem bom jaz na vrsti, mar ne?

DORIAN: Poslušaj me. Midva sva se ... dobro ujela, a ne?

***Tišina.***

NENA: V redu. Samo ...

DORIAN: Ne v redu. Dobro. Pa veš zakaj? Ne zaradi fuka. Zato, ker imava možgane.

NENA: Jaz jih tukaj ... ne znam uporabljat.

***Vpiti je. Dorian privleče Tamalo na hodnik. Drži jo za lase.***

ADRIAN: Ti boš mene giftala? Ti mene?

TAMALA: Pusti me ... pusti me, ti govno!

ADRIAN: Zdaj boš dobila svoje. ***Jo pretepa.***

NENA: Pusti jo. Idiot!

ADRIAN: Tista kišta pira je bila zate, ne pa jaz!

NENA: Nehaj!

DORIAN: Pusti ga. On je odjebal. Prekršil je pravilo. Postal je nasilen.

NENA: Pusti jo, če ne, je konec s tabo! Slišiš? Izpadel boš! Nehaj jo tepsti!

ADRIAN: Spizdi, da ne bom še tebe!

TAMALA: Ja, daj me, ti bedak, ti norec, ti šleva mozoljasta napudrana! Zdaj si odjebal!

ADRIAN: Ti si odjebala! Na! Na!

TAMALA: Usran mlinček za kavo bolje fuka kot ti! Kar udari me, kar udari, kreten!

***Odprejo se vrata. Prideta dva varnostnika; zgrabita Adriana in ga od vlečeta ven. V ozadju Max.***

ADRIAN: Pustite me! Kam me vlečete! Jaz sem najboljši, samo da tega še nobeden ne ve! Pustite me! Jaz nočem ven! Jaz moram zmagat! Jaz nočem nehat, pustite me, vi zafukanci! Vse vas bom pobil! Vrnil se bom in vas vse pobil! Bombo vam bom spustil za vrat, pa če še mene razfuka zraven! Ves denar hočete zase! Vse hočete zase, nas pa zastrupljate! Vi kurci, ki iz fetusov delate kozmetiko!

***Ga odvlečejo. Max stoji med vrati.***

MAX: Pravilo je bilo: nobenega nasilja. To je civilizirana oddaja, jebem vam mater. Mogoče vas gleda tudi kakšen froc, a ste na to pozabili? Kakšen tak ... malo starejši. Gleda vas, da bi se naučil živeti. In kaj vidi? Ne ga srat. A boste dali kakšen zgled ali ne? Človek vam ponudi prst, vi mu izpulite roko. Je pa res nekaj: bolj ko se koljete, raje vas gledajo. Zato od zdaj počnite, kar hočete. Mi se ne bomo več vmešavali. Trije ste ostali. Najpametnejši. Najboljši. Upam, da ste se kaj naučili. Lahko vam pa povem, da zunaj še zmeraj sije sonce. In pada dež. Celo mavrica se naredi včasih, glih tukaj gor nad vami. A ni to dobra novica? A vam povem še boljšo? Delnice Complex Tradea rastejo. To novico sem želel deliti z vami.

***Zatemnitev.***

## 9.

*Nena pride na hodnik. Dorian za njo.*

DORIAN: Pridi nazaj. V programu smo. Kaj hočeš tukaj?

NENA: Kako veš, da smo v programu?

DORIAN: Dobro nam gre. Kaj se greš?

NENA: Povej, kaj se ti greš. Kaj se gresta?

DORIAN: Ne sprašuj neumnosti in pridi noter.

NENA: Ne grem noter, dokler ne poveš, kaj se dogaja.

DORIAN: Dogaja se, kar se dogaja. Kaj naj ti rečem?

NENA: Ne me imet za idiota.

DORIAN: A si ljubosumna ali kaj?

NENA: Ne, samo povej mi, kako naj se obnašam. Da ne bom izpadla kot zadnji debil.

DORIAN: Obnašaj se tako, kot misliš, da se je treba obnašat. V tem je štos vsega skupaj. Kaj se zdaj greš?

NENA: Vpričo mene se otipavata. Osvajaš jo, pogovarjaš se z njo ... jaz pa ne vem, kaj počnem tam zraven.

DORIAN: Sori, Nena. Nič osebnega.

NENA: Nič osebnega? Ampak saj zato gre, da stvari jemljemo osebno, mar ne? Saj v tem je vse! Do zdaj sva bila par, ne?

DORIAN: Če misliš delat scene, jih delaj v studiu. Ne mislim izgubljat energijo tukaj na hodniku. A še zdaj ne razumeš, kaj počnemo? Stopamo v neka razmerja, ki ...

NENA: Nehaj s tem nakladanjem!

DORIAN: Potem razumeš.

NENA: Na začetku sem razumela. Zdaj ne razumem več.

DORIAN: Pa kaj je tukaj za razumet? Če te kaj jezi, povej v kamero, kaj imaš za počet tukaj! Ta prostor ne obstaja, razumeš! To je tako, kot če te ne bi bilo!

NENA: Dobro, potem me pa ni več, pizda!

***Pride Tamala; Dorian jo objame čez ramena.***

TAMALA: Povej ji, Dorian.

NENA: Oho, še ena, ki je prišla sem umret! A veš, da tukaj ne obstajaš več? Da se ti samo zdi, da obstajaš?

TAMALA: Povej ji.

NENA: Kaj naj mi pove?

DORIAN: Saj ji bom. A ne vidiš, da je histerična? Mora se umirit, da bo razumela.

***Tišina.***

NENA: Kaj bom razumela?

DORIAN: To, kar te čaka.

NENA: Kar me čaka. Pa kaj kurac ti veš, kaj mene čaka? V istem sranju si kot jaz.

DORIAN: Ne čisto.

***Tišina.***

NENA: Čakaj. Vidva že ves čas nekaj ... ne razumem ...

TAMALA: Povej ji.

DORIAN: Dobro. Poslušaj. ***Tišina.*** To je zadnje navodilo.

NENA: Kakšno ... navodilo?

DORIAN: A veš, kaj je to navodilo?

NENA: Čakaj. Pa o čem ti govoriš?

DORIAN: Želijo, da midva prideva skupaj. Jaz in Tamala. To ni nič osebnega. In samo začasno.

NENA: Ti ... ti torej dobivaš ... navodila.

DORIAN: Ja. Občasno pridejo direktive.

NENA: Direktive. Pa kdo si ti? Zafukan aparatčik?

DORIAN: Recimo, da v tej zadevi zastopam interese Complex Tradea.

NENA: Ti si navaden zajeban štipendist! Torej je res!

DORIAN: Complex Trade spremlja dogajanje. Preverja ocenjevanje publike. In se odloča za najboljše variante.

NENA: Ti si torej res ... njihov. Tebe plačujejo, da usmerjaš vse skupaj. Nikson je imel prav.

TAMALA: Dorian je edini, ki ima tukaj možgane.

NENA: On manipulira z vsemi! Tudi s tabo!

DORIAN: Pretiravaš. Jaz samo skrbim, da zgodba ne postane dolgočasna.

NENA: Ampak to je goljufija! Folk misli, da se gremo zares. Da gledajo sedem ljudi, ki se niso poznali. Sedem ljudi, ki jih zaprejo v stanovanje in ovesijo s kamerami. In potem gledajo, kaj se dogaja z njimi. Kako živijo. Saj ... saj to je res en kurčev eksperiment, ne rečem, ampak vsaj mišljeno je bilo resno. Vsak investira to, kar hoče. Kar zmore. Kar si upa. To je pa vse nastavljeno ... vse je prevara!

DORIAN: Ne vse. Complex Trade samo uporabi, kar vi sami ponudite.

NENA: Kaj sta naredila z Adrianom?

DORIAN: Tamala nima nič s tem. Njo je izbral Complex Trade.

NENA: Kaj sta mu dajala v hrano, mater vama?

DORIAN: Predolgo je bil tukaj. Slabo je vplival na oddajo. Pa tudi publika se ga je nažrla. Probal sem mu pomagat, pa me ni poslušal. Zato je moral oditi.

NENA: Vse je goljufija! Navadna kurčeva prevara! To morajo vsi zvedet! **Teče v studije, vpije.** A me slišite? A me vidite? Vse je goljufija! Poglejte me! Ne verjemite temu, kar vidite. Ne verjemite temu, kar slišite! Vse je nastavljeno! Zajebali so vas! Me slišite? Me vidite? A sploh še delajo te kurčeve kamere?

DORIAN: Nima smisla, Nena. Še nisi slišala za cenzuro? Še nisi slišala za montažo? Jaz imam široka pooblastila. Tvoj čas se počasi izteka. Sprijazni se s tem.

NENA: Nikamor ne grem! Fak!

DORIAN: Tamala mora zmagat. In jaz sem tukaj zato, da pomagam.

NENA: OK. Naj zmaga. Ampak pošteno. Naj preštejejo glasove, jebemomater!

DORIAN: Glasovi niso vse. Folk ne razume vsega. V interesu Complex Tradea je, da zmaga Tamala.

NENA: Veš kaj bom rekla? To je pa ena zelo zafukana demokracija!

DORIAN: Ne, miška. To je stvar denarja. Denar pa je stvar moči. Demokracija je stvar moči.

NENA: Ampak zakaj ravno ona?

DORIAN: Ker ima potencial. Da služi Complex Tradeu.

NENA: Ampak to me ne briga!

DORIAN: Ne briga te, ker nimaš informacij! Ti živiš samo svoje majhno življenje. Zelo majhno. In nič drugega te ne briga. Complex Trade pa skrbi za veliko življenj. Za celo kurčevo družbo, če hočeš. Ampak ti nimaš pojma o tem. Nimaš pojma o tem, kaj so to višji interesi. Kaj so kompleksnejši interesi.

NENA: Vem, kaj je pošteno in kaj ni!

DORIAN: Veliko več je tistega, česar ne veš. Ampak nekateri vedo. Stvari, ki jih počnejo, so tudi v tvojem interesu. Moraš jim zaupat.

NENA: Tebi sem zaupala! Navaden lažnivec si!

DORIAN: In kdo si ti, da pljuvaš po meni? Tudi jaz imam svoje življenje. Tudi jaz probam preživet. A si mogoče kdaj pomislila na to? Mene je firma pobrala s ceste. Vse mi je dala. In jaz bom zanjo naredil vse, kar bo zahtevala. Iz hvaležnosti. To jaz imenujem poštenje. Kdo ti daje pravico, da se usajaš name?! Sploh sem vam pa ves čas govoril resnico, a mogoče nisem?

NENA *Tamali*: Pa ti? Ti je vseeno? Ti je vseeno, kaj počnejo s tabo?

TAMALA: Nehaj utrujat, Nena. Nehaj že enkrat utrujat. Daleč si prilezla, folk te ne bo čisto pozabil. Če boš delala štalo, boš vse pokvarila.

*Tišina.*

NENA: Rabim denar. Nujno. Zato sem tukaj. Samo zato.

DORIAN: To se da uredit.

NENA: Koliko dobim, če odstopim?

DORIAN: Ne izsiljuj, drugače ne boš dobila nič. A ne vidiš, da se trudim?

Zadosti boš dobila.

NENA: Koliko je to?

DORIAN: Ostali niso dobili nič. Če boš težila, tudi ti ne boš dobila nič.

NENA: Kaj moram naredit? Odstopit?

DORIAN: Ja.

NENA: Dobro, dajmo to naredit.

DORIAN: Ne bit nestrpna.

NENA: Povej končno, pizda, kaj hočete od mene.

DORIAN: Hočemo, da odstopiš. Ampak ne takoj.

NENA: Kdaj pa, mater ti?

DORIAN: Čez nekaj časa. Ne prehitevaj. Naslednja, ki odstopi, nisi ti.

Naslednji, ki odstopi, sem jaz.

NENA: Ti?!

DORIAN: Ja. Vidve ostaneta sami. Postaneta ljubici. To je pomembno. Šele potem odstopiš tudi ti.

NENA: Postaneva ljubici.

DORIAN: Ja.

NENA: Jaz in Tamala postaneva ljubici.

TAMALA: A bi nehala to ponavljat?

NENA: Ta je pa najboljša od vsega.

DORIAN: Hočeš nekaj denarja ali ne?

***Tišina.***

NENA: In zakaj potem odstopim?

DORIAN: Kolikokrat si hotela do zdaj?

NENA: Najmanj stokrat.

DORIAN: Dobro. Potem imaš najmanj sto motivov. Uporabi možgane. Izberi najboljšega.

NENA: In potem?

DORIAN: Tamala edina zdrži do konca in zmaga. Tak je scenarij.

NENA: Scenarij! Vse skupaj ima zafukan scenarij! Že od samega začetka!

DORIAN: Ne od začetka. Scenarij nastaja sproti. Sproti, Nena. Je pa še nekaj ... lahko si hvaležna.

NENA: Za kaj?

DORIAN: Zdaj imaš priložnost, da eno vlogo odigraš do konca. Tako, kot se spodobi. Do zdaj nisi v življenju še nobene. Do zdaj si vse ... zajebala, kot bi rekla ti. Kako ne maram tega opolzkega govorjenja. Če je človek dolgo z vami, postane še sam ves ... usran. A sem prav rekel?

NENA: Jebi se. Jebi se. Jaz sem ti zaupala! Mislila sem, da sva skupaj v tem ... v tem sranju.

DORIAN: Upam, da bosta čez dve minutki obe na sceni.

***Dorian gre noter.***

TAMALA: Pusti ga. Kmalu bova sami.

NENA: Kaj praviš?

TAMALA: Ne verjemi mu. On ne odloča o ničemer. On ni Max. Še zmeraj lahko zmagaš.

NENA: Ne bodi tako zafukano otročja, Tamala. Ali pa se mogoče samo delaš?

TAMALA: Ne zaupaj njemu. Zaupaj meni.

***Zatemnitev.***

## 10.

*Hodnik je zanemarjen in zapuščen. Ostanki hrane, kabli. V ozadju za stekleno steno sedijo Kišta, Jana, Nikson, Adrian ter opazujejo zadnji prizor. Dorian stoji med njimi.*

TAMALA: Kje si? Kam si se skrila? *Tišina.* Hočeš, da se igrava? To sem se igrala, ko sem bila majhna punčka. Tudi jaz se znam dobro skrit ... Zdaj je tukaj toliko prostora ... toliko skrivališč. In nikogar ni več, razen naju. Kot bi bili sami na svetu, a ne? Saj mogoče tudi sva. Kdo ve, kaj je zunaj? Mogoče ni nikogar več. Mogoče sploh nikogar nikoli ni bilo. Kje si? A hočeš, da te najdem? Zdaj se lahko igrava, ko sva sami. Ko se imava radi. Vse je najino. Lahko počneva, kar hočeva. *Tišina.* Me slišiš? Kje si?

NENA: Tukaj sem.

TAMALA: Kaj me strašiš? Bala sem se, da si odšla. Nočem, da odideš. *Tišina.* Hočem, da prideš nazaj k meni. Kaj delaš pri teh vratih?

NENA: Poslušam.

TAMALA: Kaj poslušaš?

NENA: Nekdo vpije.

TAMALA: Nihče ne vpije.

NENA: Če ga slišim!

TAMALA: To se ti samo zdi.

NENA: Pa kaj potem, če se mi samo zdi? Jaz ga slišim, a je v redu? Tukaj tako ne obstajam. Potem je vseeno, če tudi njega ni.

TAMALA: Pridi sem ...

NENA: Glavno je, da vpije. To hočem reči. Pa tudi, če nikjer ni nobenega več. A mi verjameš, da vpije?

TAMALA: Ja. Verjamem.

NENA: Zakaj si potem rekla, da mi ne?

TAMALA: Kar tako. *Tišina.* Kako pa vpije?

NENA: Tako. Na glas.

TAMALA: Ne ga poslušat. Pa bo nehal.

NENA: Kako veš?

TAMALA: Ko sem bila majhna punčka, je tudi nehal.

NENA: Ko si bila majhna punčka ... je tudi vpil?

TAMALA: Ja.

NENA: Ta ... isti?

TAMALA: Ja.

NENA: Veš kaj, ne me jebat. Ne me gledat s temi svojimi odbitimi očmi, ker ... ker jaz sem čisto normalna.

TAMALA: Vem, da si.

NENA: Samo nekoga slišim, to je vse.

***Tišina.***

TAMALA: Vesela sem, da sva sami.

NENA: Veš kaj, dosti je tega. Zdaj je zadnji čas.

NENA: Zadnji čas ... za kaj?

NENA: Da grem.

TAMALA: Ne govori tega. Jaz tukaj ... nikogar ne pogrešam.

NENA: Slišiš, kaj ti govorim?

TAMALA: Me sovražiš?

NENA: Ne.

TAMALA: Nočem, da me sovražiš.

NENA: Saj te ne.

TAMALA: Zakaj potem hočeš oditi?

NENA: Ker je konec. Odigrala sem svojo vlogo, a je mogoče nisem ... Evo, spet ga slišim. Naj mu dajo eno pomirjevalo, mater jim. En šus u žilo, amaterji.

TAMALA: Hotela sem ti reči ... da mi je s tabo ... zelo v redu.

NENA: Ne ga srat, Tamala.

TAMALA: Ti izgledaš taka groba ženska ... ampak v postelji si ...

NENA: Ni ti treba tega govorit. Res ne.

TAMALA: A me lahko poslušáš? Samo to sem hotela reči ... veš, jaz moške sovražim. Ženske imam raje. Tebe imam ... najraje.

NENA: Preveč čustvena postajaš. To je nevarno.

TAMALA: Hočem samo to, da veš ... da mi res veliko pomeniš.

*Tišina.*

NENA: Imaš koga ... tam zunaj?

TAMALA: Ne. Pa ti? Poleg otroka, mislim?

NENA: Ne.

TAMALA: Lahko bi obdržali stike ... tudi potem.

NENA: Ne vem, če ima to kakšen smisel. Ti boš imela potem svoje življenje.

Drugačno. Sploh ne veš, kaj te čaka.

TAMALA: Vseeno mi je. Sem ti vsaj malo všeč? Prosim, povej.

NENA: Zakaj to sprašuješ?

TAMALA: Ker hočem vedet! Zdi se mi, da me imaš rada ... a se samo tako dobro delaš?

NENA: To je brez pomena. A si pozabila, kje si? Midve se ne dajeva dol, ker nama to paše, ampak zato, ker drugi hočejo. Ker naju gledajo.

TAMALA: Lahko bi se enkrat, ko bo tema ... Proti jutru ... Takrat vedno ugasnejo luči. Ali pa tukaj. Na hodniku. Samo za naju. Če si na hodniku, ne obstajaš ... A ni tako? Tukaj se lahko ljubiva, tukaj, kjer ne obstajava ...

NENA: Folk je mislil, da je gledal življenje. Da je bilo vse, kar se je zgodilo, zares. Ker smo mi tako hoteli ... ker smo tako čutili. To jih rajca, zajebane voajerje. V resnici so pa gledali navaden pornič.

TAMALA: V čem je razlika? Kar počneš, počneš.

NENA: Ti res ne veš, kaj? Ti res ne veš, v čem je razlika. Smiliš se mi, Tamala.

TAMALA: Ti si drugačna ... Ampak jaz uživam, če me ljudje gledajo ... tako ali drugače. Uživam, če sem jim všeč. Če se jim zdim lepa. Če se jim zdim grda ... samo takrat se ne počutim dobro. Takrat postanem nervozna. Ti ... ti pa misliš, da

v tem ne smeš uživati ... da je to nekaj slabega. Zakaj se ne prepustiš? Zakaj mora biti vse tako, kot ti misliš, da je prav?

NENA: Zdaj razumem, zakaj so hoteli tebe.

TAMALA: Jaz te imam rada.

NENA: OK, Tamala. Saj si v redu. Nisi sama kriva, OK? Samo ne bit zdaj sentimentalna.

TAMALA: Ljubim te.

NENA: Zaradi dveh orgazmov?

TAMALA: Treh.

NENA: V redu, treh.

TAMALA: Z moškim ga nimam nikoli.

NENA: Nisi še srečala pravega.

TAMALA: Že ves čas te ljubim. Saj veš. Od začetka. Zdaj se mi ni treba več skrivati.

***Tišina.***

NENA: Si bila kdaj pri psihiatru?

TAMALA: Moj očka je bil psihiater.

NENA: Resno?

TAMALA: In jaz sem bila njegova majhna punčka. Zelo me je imel rad. Veš, zakaj me je imel rad?

NENA: Povej.

TAMALA: Ker sem bila nekaj posebnega.

NENA: Nekaj posebnega.

TAMALA: Ja. Kazal me je svojim prijateljem. Dajal mi je zdravila. Veliko zdravil.

NENA: Kakšna zdravila?

TAMALA: Različna ... in potem me je gledal ... kako se obnašam. In je vse napisal, kar je videl.

NENA: Ti si bila en kurčev laboratorij za svojega utrganega fotra?

TAMALA: Enkrat so mi izpadli lasje ... ampak potem mi je dal druga zdravila in so mi zrastle nazaj ... čez nekaj časa. Samo takšni bolj redki so bili ... Ampak njegovi prijatelji so rekli, da sem še lepša punčka kot prej ... in jaz sem jim verjela.

NENA: Pa kaj so počeli s tabo?

TAMALA: Prijazni so bili. Zelo prijazni. Ker sem bila nekaj ... posebnega.

NENA: Ne mi tega govorit. Ker jaz nisem več sposobna kakšnega ... posebnega sočutja.

TAMALA: Kaj praviš?

NENA: Nič. Ne vem, kaj bi rekla.

TAMALA: Povej mi, da me imaš rada.

*Tišina.*

NENA: Rada te imam. Na svoj način.

TAMALA: Vedela sem! Me ljubiš?

NENA: V redu si, Tamala. Zdaj pa nehajva s tem.

TAMALA: Nikoli me ne izdaj, prosim. Nikoli me ne zapusti. Tega ne bi prenesla.

*Tišina.*

TAMALA: Res moraš oditi?

NENA: Ja.

TAMALA: Zakaj? Nobeden te ne sili.

NENA: Takšno je navodilo, kaj serješ. Odstopit moram.

TAMALA: Pusti navodila. Zdaj ne morejo več brez mene. Jaz zahtevam, da ostaneš z mano. Če jaz zahtevam, bodo to upoštevali.

NENA: Do kdaj, Tamala?

TAMALA: Še ... nekaj časa.

NENA: Enkrat bo konec.

TAMALA: Konec bo, ko bom jaz rekla, da je konec!

NENA: Veš kaj, vse skupaj ti je stopilo v glavo. Mogoče si zmagala, ampak konec bo takrat, ko bom jaz hotela! In jaz hočem, da je konec zdaj. Ta trenutek.

TAMALA: Ne naredi tega!

NENA: Prepreči mi, če mi moreš!

TAMALA: In če te prosim?

NENA: Naredila sem, kar so zahtevali. Ostala sem s tabo. Zdaj je čas, da zmagaš. Jaz postajam histerična. Ne vidiš tega? Takšna postajam kot ti. Vsi so to opazili. Zdaj grem ven in k tvojemu očku, da me pozdravi. Saj je tukaj v službi, ne? Ti si morala imet eno kurčevo zvezo, da si sploh prišla sem noter.

TAMALA: Zakaj si takšna?

NENA: Kakšna?

TAMALA: Groba. Jaz hočem, da si nežna ... takšna, kot znaš bit.

NENA: Edina si zdržala do konca. V čem je problem?

TAMALA: V tem, da bi bila še malo s tabo.

NENA: Oprosti, Tamala. Zunaj je nekdo, ki me čaka. Ki me potrebuje. Bolj kot ti. Zate bodo poskrbeli drugi.

***Pozvoni.***

TAMALA: Me boš kdaj poklicala?

NENA: Poslušaj me ...

TAMALA: Samo to mi obljubi! Prej te ne pustim!

NENA: Zdaj je pa zadosti! Veš kaj ti bom rekla? Mogoče ni prav, da ti bom to rekla. Ker si bolna. Ne vem, kaj vse so počeli s tabo, ampak meni se zdaj to jebe. Ti si navadna lutka. Mogoče ti to paše. Mogoče ne znaš bit drugačna. Mogoče je to od tablet. Ampak ti nimaš enega samega kurčevega čustva, ki bi bilo ...

normalno. Misliš, da ti pripada vse, kar si zaželiš. Ti si v bistvu en razvijen froc.

TAMALA: Jaz samo hočem, da me imajo ljudje radi ... in da me občudujejo!

NENA: Ljudje ali jaz?

TAMALA: Vsi! Tudi ti si vzela denar! Da pomagaš meni! Nič boljša nisi od mene!

NENA: Tega pa, draga moja, tudi nikoli nisem trdila.

*Vrata se odprejo, prideta Max in Dorian. Max ostane v ozadju.*

DORIAN: Dobro, punčka moja. Si pripravljena? Gremo.

NENA: Ja. Pripravljena sem.

DORIAN: Ne ti. Ona.

NENA: Prosim?

DORIAN: Tamala bo odstopila. Ne ti.

NENA: Ne razumem ...

DORIAN: Sprememba scenarija, kaj je tukaj za razumet? Recimo, da je pritisk publike premočan. Publika hoče, da zmagaš ti. Sesula si Tamalo u nulo. Complex Trade je ugotovil, da se je v tem primeru bolje podredit volji večine. Naj ima folk svoje veselje. Čeprav nobeden iz korporacije ne ve, kaj bodo potem počeli s tabo.

NENA: Kaj bodo počeli z mano ...

DORIAN: Ja. S tako, kako bi rekel ... zavoženo eksistenco ... srednjih let.

NENA: Lepo si to rekel.

DORIAN: Jaz znam tudi kaj lepo povedat.

NENA: Stara sem trideset let.

DORIAN: Dobro, jaz se s tem ne bom ukvarjal. Bodi stara, kolikor hočeš. No, kaj je zdaj? A se bomo kar gledali?

*Tišina.*

NENA: Misliš ... resno? To, kar si rekel?

DORIAN: Resno. Zmagala si.

TAMALA: Ne ... tega ne smete ... tega mi ne smete naredit!

NENA: Tamala, jaz ... jaz tega nisem ...

DORIAN: Pusti jo na miru. Naj jo ruknejo tja, od koder je prišla. V tisti zajeban sanatorij. Kdo jo je sploh spustil ven?

TAMALA: Tega ne smete naredit! Zakaj mi to delate? Zakaj me ne marate več?

*Neni.* Ne smeš me zapustit!

NENA: Oprosti, Tamala. Ne morem te zapustit, ker nikoli nisem bila s tabo.

TAMALA: Ti ... lažnivka. Hotela si, da se zaljubim vate, da bi me lažje obvladala! Ti si me uničila!

DORIAN: Gremo, Tamala.

NENA: V tej igri nobeden ni čist. Nobeden.

DORIAN: Gremo. Konec je.

TAMALA: Ja. Konec je.

*Tamala stopi proti vratom; sunkovito dvigne staro železno stojalo in udari Neno po glavi. Nena se zgrudi. Dorian stopi stran in pomigne; skozi vrata pritečeta varnostnika. Tokrat sta oblečena v črne pulije in imata na rami vsak svojo kamero. Tamala z železno palico tolče po Neni, ki krvava nepremično obleži na tleh; varnostnika snemata. Dorian molče opazuje prizor. Iz ozadja pride Max.*

MAX: Je posneto?

DORIAN: Je.

MAX: Dobro. Kako daleč so avdicije?

DORIAN: Mislim, da že imamo novo ekipo. Čez nekaj dni lahko začnemo.

MAX: Čez dva dni?

DORIAN: Lahko.

MAX: V redu. Spravita jo stran.

*Varnostnika odpeljeta Tamalo.*

MAX *govori v publiko*: Zdaj, ko gledate kri, se ne sprašujte, ali je prava ali lažna. Sprašujte se, ali so prava ali lažna vaša življenja. Sedem ljudi je pred vami živelo svoja življenja. Poskušajte to cenit. Ko boste srečali svojega angela, ga ne boste spraševali, ali je resničen. Treba je verjet! Ker to, kar verjamete, to je resnično. Mi se samo trudimo, da bi znali bolj cenit to, kar verjamete. In da boste razumeli, kako težko živijo ljudje s svojo svobodo. Videli ste nesrečo. Nikar ne obsojajte, kajti to je bila nesreča! Nesreče se dogajajo. Dogajajo se, ko ljudje ne znajo več živet s svojo svobodo. Če kdo pleza in omahne, je to nesreča. Kdo ga je silil, da to počne? Vera, da lahko pride na vrh. Vendar ni bila dovolj močna. Nekateri pravijo: več ljubezni in svet bo manj krvav. Jaz pa vam pravim: kjer je ljubezen, je tudi kri. Ne pozabite: Complex Trade vam predstavlja pravo

---

življenje. Predstavlja vam ljudi, ki so ga pripravljeni deliti z vami. Complex Trade misli na vas. Complex Trade vas ljubi.

KONEC